

Inspectoratul de Poliție al Județului Maramureș, în colaborare cu Centrul de Prevenire, Evaluare și Consiliere Antidrog Maramureș, continuă seria de acțiuni proactive pe linia consumului de plante etnobotanice, într-o campanie, inițiată la nivel național, ce poartă titlul „Dependenți de Libertate”.

Acțiunile operative, de patrulare și supraveghere în zonele identificate cu risc, de consiliere în instituții de învățământ sau sociale, vor fi completate cu informarea publicului larg, prin scrisori deschise, inspirate din mărturii reale ale persoanelor care au trăit sau trec încă prin realitatea gravă a consumului „plantelor de vise”.

Redăm mai jos una din scrisorile deschise, din partea unui elev, care a avut dorința de a împărtăși prin ce a trecut. Mulțumim pe această cale instituțiilor de presă și altor sisteme de informare, care vor transmite mai departe, mesajele noastre de sensibilizare a opiniei publice împotriva consumului de plante etnobotanice, alcool și alte substanțe psihotrope:

"Nu ar fi trebuit să încerc. Nici măcar o singură dată. Acea singură dată a schimbat totul pentru mine. Am fost cel mai bun din clasă și printre elevii de top din liceu. Dar după ce am început să consum droguri, am lipsit mult de la școală și am intrat în necazuri cu profesorii și apoi cu poliția. Să fur bani, eu? nu m-aș fi gândit la asta înainte .

Mă gândesc de multe ori cum am început. Din curiozitate. Aveam faimă de băiat deștept și unu mi-a zis, de ce nu încerci măcar o dată, să vezi ce senzații tari poți avea. Din dorința de experiment și mai ales că îmi ziceam, sunt suficient de deștept să mă opresc când vreau, nu sunt ca ceilalți, sunt mai bun. Dar nu trebuia să experimentez pe propria-mi minte...Ne întâlneam într-un loc mai ferit din curte. Cred că se știa de noi și nu

ne păsa. Cel puțin, sunt sigur că unii profesori știau, care au încercat să mă aducă pe calea cea bună. Știau și elevii, inclusiv ăia din clase mai mici dar dacă suflau vreo vorbă, mergeau cu ochiul vânăt acasă.

Puteai să faci rost de „sare”, țigări sau plicuri. Trebuia doar să știi cui să ceri, se găsea întotdeauna cineva să-ți procure. Dacă aveai bani. Știu asta pentru că apoi am devenit eu cel care procura. Normal, eu nu prea aveam bani. Nu-mi era frică dacă sufla vreunul vreo vorbă, știa ce pățește. Am început de la o țigară fumată la unul acasă, în vacanța trecută, eram cinci. Apoi iarăși, când făcea unul rost de ceva bani, ne adunam și luam ce puteam procura mai ușor. Plantele astea sunt mai rele pentru că nu-și fac efectul care-l aștepți și vrei să iei mai mult. O dată ne-am adunat la mine acasă. A venit mama, săraca, nu știa ce se întâmplă. Nu auzise ea de așa ceva. M-a întrebat de ce am sprayat așa de tare cu deodorant de cameră...

De ea mi-e cel mai rușine, cu greu o pot privi în ochi. Eram mândria ei, doar eram așa de bun la școală. Ea muncea toată ziua iar eu, ce să zic, că de la un moment dat nu-ți mai pasă. Dar eram suficient de conștient că ce fac nu e bine și mă gândeam că trebuie să mă opresc. Am încercat de câteva ori. Nu a mers. Am slăbit, eram piele și os, la școală am rămas pe vară, profesorul de info nu știa ce se întâmplă dar bănuia că ceva nu e în regulă din moment ce chiuleam. Le-am spus profesorilor că am probleme cu mama, că-i bolnavă, ca să-mi dea bani. De bani îmi luam „iarbă”. Nu au verificat niciodată. Dar oricum cel mai mult consumam în gașcă pe timpul vacanțelor. Atunci părinții nu-s acasă, n-ai treabă cu profesorii, în fine, mergeam de la unul la altul și fiecare venea cu ceva nou de fumat sau înghițit.

Îmi spun acum că m-am crezut așa de deștept și nu înțeleg de ce, cum de nu mi-a trecut prin cap să mă întreb ce iau, ce efecte are asupra creierului și fizicului meu, de ce nu am căutat pe net să aflu mai multe, să văd ce sunt substanțele alea, de le luam ca pe bomboane. Mă simt un fraier acum. Aveam palpitații uneori și convulsii aproape, cum eram foarte slab. Depresia, insomnia, și durerile de cap erau la ordinea zilei. Dar nu-mi păsa decât să fac rost de bani și să iau ceva, mai tare, tot mai tare. Și tot mai scump. Așa m-a dat o fostă colegă la poliție, după ce i-am furat i-podul nano. Aveam deja 17 ani și, deci dosar penal, probleme acasă, școala, toți s-au trezit brusc și au tăbărât pe mine. A fost cred norocul meu...

(după mărturia unui elev, n.n.)

Pentru Compartimentul de Analiză și Prevenire a Criminalității
Subcomisar de poliție
Liahovici Gabriela